

TRIPPEL EN DUIVELTJE

PETRALOUISE MURIS

TRIPPEL EN DUIVELTJE.
Geschreven en geïllustreerd door
PetraLouise Muris

Bladzij – Hoofdstuk

3	1 Duiveltje moet naar Friesland
6	2 Duiveltje helpt.
11	3 Wie is de gulle gever?
15	4 De verkeerde keuze.
23	5 Duiveltje kan niet terug naar de hel.
31	6 Waar is de dominee, Trippel?
35	7 De dominee vertelt zijn droom.
40	8 Duiveltje en Trippel worden verjaagd.
45	9 De dominee heeft spijt.

HOOFDSTUK 1 DUIVELTJE MOET NAAR FRIESLAND.

“Kom hier, Duiveltje! Jij gaat vandaag werken.”

“Maar vader, daar heb ik helemaal geen zin in.

Ik speel veel liever hier’ beneden,” reageert Duiveltje onthutst.

“Jij hebt genoeg gespeeld, het is tijd dat jij het grote werk gaat doen! Jij hoeft niet alleen, jij krijgt Trippel de hellehond mee.”

Duiveltjes vader klapt in zijn handen.

“Tot over enkele weken, doe je best.”

Met een bliksemflits vliegt Duiveltje naar Friesland, het is het jaar 1912. Trippel de hellehond vliegt ook mee. Zij zijn met een bliksemstraal voor een kerk belandt.

Duiveltje wil niet naar binnen, hij wil het liefst direct naar huis teruggaan.

Hij zet Trippel neer, die meteen vraagt: “waarom zijn wij hier Duivie?”

“Ik weet het niet, dat heeft vader niet gezegd. Wij moeten misschien naar binnen. Noem mij geen Duivie, daar heb ik een hekel aan!”

Trippel is een onooglijk kale hond. Hij let goed op Duiveltje en houdt hem goed in de gaten, hij vertelt altijd alles door.

Hij mag dan rechtstreeks uit de hel komen, hij is beslist niet vals. Hij is eerder behulpzaam als een blinde geleide hond.

Duiveltje is meestal ongehoorzaam dat hoort nu eenmaal bij duivels.

Er klinkt een luid gepiep als de kerkdeur een eindje open gaat.

Duiveltje durft niet naar binnen, want binnen zijn er engelen. De engelen zijn boodschappers van God en Duiveltje is bang voor God.

Hij staat buiten te piekeren waarom de bliksemflits hem hierheen bracht.

“Je durft niet, je durft niet,” plaagt Trippel. Dan komt er een klein meisje aan. Zij doet de kerkdeur open en roept: “ik ben er weer!”

Stiekem gluurt Duiveltje naar binnen. De engelen lachen naar het kleine meisje, maar het meisje ziet hen niet. Zij begint de kerkvloer te vegen, dat doet zij iedere dag.

Zij krijgt daar elke week een klein beetje olie voor. Haar moeder heeft een olielampje.

Als zij klaar is brengt de dominee haar naar buiten. Duiveltje hoort hem zeggen: “dank je wel Sietske, tot morgen.”

Sietske loopt blij naar huis en Duiveltje loopt haar achterna. Hij is benieuwd waarom zijn vader, Sietske wil hebben, hij begrijpt het niet. Hij denkt weer aan de engelen in de kerk.

Hij vind Sietske een lief meisje, veel te lief om naar de hel te gaan.

Duiveltje denkt dat hij zich vergist heeft. Hij loopt terug. Trippel zegt zeer bijdehand: “ik ga wel de kerk in, ik laat mij gewoon als mens zien.”

Duiveltje is blij dat Trippel dat wil doen. Hij wacht op de trap terwijl Trippel naar binnen loopt...als jongetje.

De engelen kijken naar Trippel, zij weten nog niet dat het geen kindje is. Zij lachen naar hem.

Trippel doet net of hij gaat bidden, hij zit in een kerkbank. Hij ziet de engelen wel, hij zweet. Het is angstzweet. Hij is bang voor de engelen. Vliegenvlug staat hij op en holt verder de kerk in. Aan de zijkant is een kamertje, daar zit de dominee die leest zijn bijbel.

Verbaasd kijkt hij naar Trippel en zegt: "jou heb ik hier nooit gezien, hoe heet jij en waar woon jij?"

"Ik heet Dirk en ik woon in het bos," jukt Trippel.

De dominee loopt naar een grote bruine kast en haalt er een klein bijbeltje uit. Hij geeft het aan Trippel.

"Welkom in onze kerk, ik hoop je hier vaker te zien," lacht hij. Hij leest weer verder.

Trippel rent de kerk uit. De bijbel heeft zijn handjes verbrand, zij zijn rood en doen pijn.

Buiten verandert hij snel weer in een hond en smijt het bijbeltje op de grond.

"En?" vraagt Duiveltje.

"Ik weet niet waarom je hier bent neergezet. Die dominee is oprecht, hij leest zijn bijbel.

Verder is er niemand binnen, behalve de engelen dan," zucht Trippel. Hij likt zijn voorpootjes. Duiveltje wordt boos, hij tilt Trippel op en loopt met grote stappen naar het huisje van Sietske.

Nieuwsgierig kijkt hij naar binnen. "Misschien moet ik één van hen meenemen. Ik moet die mensen maar een beetje gadeslaan."

Hij loopt het huisje in. Trippel loopt hem achterna. Vader ligt te slapen en moeder maakt pap. Zij ziet Duiveltje niet. Zij ziet ook Trippel niet. Mensen kunnen hen gewoonlijk niet zien.

Zij vinden het gemakkelijk om in het huisje te blijven, al is daar binnen haast geen plaats.

HOOFDSTUK2 DUIVELTJE HELPT.

Het is nacht, Duiveltje ziet dat de kinderen naast elkaar op strobedden in een hoek van de plaggenhut liggen.

In het midden staat een tafel, waarop enkele potten

en kommen met houten lepels staan.

Daaromheen hangt een waslijn van touw waarop enkele doeken hangen.

Daarnaast ligt het strobed van de

man en zijn vrouw. Zij begint te fluisteren: “wij zijn een arm gezin, jij hebt geen werk. Er is vaak geen eten en dan moeten de kinderen hongerig naar bed.”

De ouders hebben een oplossing en bedenken dat al hun kinderen moeten werken.

“Ons oudste kind, Aleida, moet hout hakken of sprokkelen en verkopen in het dorp. Lieze gaat wassen voor de rijke mensen in het dorp.

Sietske heeft al werk, zij moet de kerkvloer aanvegen. Daarvoor krijgt zij wat olie waarmee wij hutje kunnen verlichten. Douwe moet schoenen voor de schoenmaker brengen en halen. Voor de schoenen die hij brengt moet hij een halve cent per week krijgen.

Pieter haalt heet water bij de waterstoker voor de mensen in het dorp.

De kleinere kinderen brengen maar bedelend hun dagen door.”

Duiveltje hoort het hele gesprek, hij vindt het naar voor de kinderen. Hij wil ze gaan helpen. Hij vertelt Trippel dat hij ongehoorzaam wordt en dat hij niets mag doorvertellen aan zijn vader.

Trippel is daar erg boos om want hij krijgt altijd straf als hij niet op Duiveltje let, hij is een klikspaan. Dan komen de eerste zonnestrallen binnen vallen. Aleida staat op, zij gaat zich buiten bij de beek wassen. Haar moeder staat ook op, zij loopt haar dochter achterna.

Duiveltje weet wat haar moeder tegen haar zegt. Hij heeft medelijden met Aleida, zij moet zwaar werk gaan doen. Aleida krijgt een bijl mee, zij moet meteen aan het werk. Haar moeder hoopt dat zij veel hout verkoopt, dan kan zij er melk en brood voor kopen. Aleida wandelt naar het bos.

De bijl hoeft zij niet te gebruiken want stevige takken vallen vanzelf uit de bomen.

Zij ziet Duiveltje niet die razend snel de takken voor haar werpt.

Dan besluit zij dat zij genoeg takken heeft.

Zij neemt ze over haar schouder, zij voelen licht aan. Zij weet niet dat duiveltje de takken ondersteunt.

Aleida probeert de takken als brandhout te verkopen in het dorp. Zij verkoopt daar niets.

De meeste mensen zijn arm, zij sprokkelen zelf hout. Verdrietig laat zij de takken los.

Dan komt er een vreemde man aanlopen, hij koopt al haar hout. Aleida holt blij naar huis.

Trippel zucht, hij heeft de hele takkenbos in zijn handen.

“Dank je wel Trippel je bent een kei!” zegt Duiveltje. “Ik wil mijzelf niet aldoor veranderen, ik word daar zo moe van. Ik verander mij weer in een hond.” Trippel is weer een hond en snuffelt tussen het gras.

“Ik moet nu gauw naar Pieter, die kleine jongen moet grote emmers heet water sjouwen. Daar loopt Pieter, hij is een kleine jongen en dat hete water is te zwaar.” Duiveltje holt op hem af en ondersteunt de emmers. “Dit is geen werk voor zo’n klein jongetje maar hoe vertel ik dat zijn ouders?” Trippel weet het ook niet. Behalve Lieze hebben de andere kinderen geen zwaar werk.

Duiveltje blijft bij Pieter. Hij helpt hem de hele dag. Dan wordt het donker. Pieter heeft geen geld gekregen, hij heeft alleen zachte zeep gehad. Duiveltje loopt met Pieter mee naar huis. Hij denkt dat Pieter’s mama daar niet blij mee is. Pieter loopt het huisje in en zet de zeep op de tafel. Zijn moeder is dolgelukkig met de zeep en geeft Pieter een dikke knuffel. Dan komen ook Douwe en de andere kinderen binnen. Zij leggen twee centen op tafel. Zij krijgen ook knuffeltjes. Duiveltje kijkt een beetje jaloers, hij heeft nog nooit knuffeltjes gekregen. Trippel ook niet. Dan pakt Duiveltje Trippel op en geeft hem een knuffel. Trippel wappert met zijn staart zo blij is hij. Duiveltje krijgt een lik. Zij moeten beiden lachen.

’s Nachts bedenkt Duiveltje hoe hij de familie het best kan helpen. Hij vindt dat de familie elke dag moet eten. Dan bedenkt hij zich dat Trippel zich kan veranderen.

Hij wil dat Trippel de bakker gaat vragen of die hulp nodig heeft. Trippel moet zorgen dat er brood op de plank komt.

Duiveltje kijkt tevreden naar de kinderen.

“Wat een prachtig stel,” denkt hij. Dan kijkt hij Trippel aan en vraagt of hij wil helpen.

Trippel heeft geen zin, hij wil zich niet veranderen.

Duiveltje wijst naar de kinderen en naar zijn mond.

Trippel mokt wat, hij laat zich toch overhalen.

Zij lopen het plaggenhutje uit. Zij wandelen naar het dorpsplein, daar is een bakkerij.

Zij nemen afscheid van elkaar, want Duiveltje wil naar de kinderen.

Buiten verandert Trippel in een jonge man. Hij klopt op de deur van de bakkerij.

De bakker doet zelf open en kijkt vragend naar Trippel.

“Heeft u nog hulp nodig in de bakkerij, ik zoek werk,” vraagt Trippel. De bakker bekijkt hem van top tot teen. “Je hebt je gewassen en geschoren, jij ziet er schoon uit. Maar kan jij brood bakken?” vraagt hij. Trippel knikt, hij zegt: “ik kan veel meer dan dat.” De bakker vraagt zijn naam. Waarop Trippel zegt: “Dirk Trippel, meneer.” De bakker is blij met de hulp van Trippel. Hij is verbaasd als Trippel mooie taarten maakt.

Als de zon schijnt, gaat de oven uit.

De bakkerswinkel ligt boordevol met heerlijk brood en prachtige taarten. Dan vraagt hij aan Trippel of hij voor hem wil werken en wat hij wil verdienen.

Trippel vraagt broden, hij krijgt ook een taart mee.

Stiekem legt hij dat op de tafel in het plaggenhutje.

Duiveltje lacht tevreden. Inmiddels ziet Trippel er weer uit als een hond.

Hij is moe en gaat slapen. Duiveltje geeft hem een aai.

De moeder van de kinderen komt binnen, zij ziet al het lekkers op tafel. Duiveltje en Trippel kan zij niet zien, die zijn onzichtbaar. Die avond eten de kinderen en krijgen zij elk een flink stuk taart. Als Trippel ziet hoe tevreden iedereen is besluit hij weer te gaan werken.

De bakkerij krijgt het drukker dan voorheen.

De mooie taarten zijn in een oogwenk uitverkocht.

De bakker is zo blij, dat hij Trippel vraagt nog veel meer te bakken. Trippel heeft het enorm druk.

Duiveltje heeft het ook druk, hij sjouwt de emmers heet water snel naar hun bestemming, zonder dat Pieter het in de gaten heeft. Hij helpt de takken te sjouwen en lokt mensen naar de bedelende kinderen. Hij zorgt dat de schoenen van de deftige mensen er niet uitzien, zodat ze weer opgelapt moeten worden. Dan komt Trippel binnen. Hij ziet er nog steeds uit als een jonge man. In zijn handen heeft hij broden en ander lekkers. Hij legt het zwiingend op tafel, ernaast legt hij zijn verdiende salaris. Het is twee gulden. (bijna één euro)

De vader van de kinderen kijkt hem niet begrijpend aan.

Dan loopt Trippel naar buiten. Hij verdwijnt in het niets.

Eindelijk kan moeder iets anders kopen dan alleen eten. De kinderen krijgen klompen.

Zij zijn reuze blij, trots lopen zij ermee naar buiten.

De familie denkt dat het door God komt, zij willen Hem bedanken.

HOOFDSTUK 3 WIE IS DIE GULLE GEVER?

's Avonds gaat de familie naar de kerk. Zij bedanken God voor alles wat zij hebben. Er komt een engel naast Sietske zitten. Hij hoort haar gebed en vraagt zich af wie die gulle gever is. Hij wendt zich naar de andere engelen die naast de dominee staan. Hij vraagt hen of zij het weten. Dan vliegen de engelen langs alle mensen in de kerk, zij horen hun gedachten. Er is niemand bij die het gezin heeft geholpen. Dan vliegen zij omhoog, hoger dan het dak.

De engelen zijn aangekomen in de hemel, zij vliegen naar een plek waar het heel licht en behaaglijk warm is.

“Er is iets vreemd’s aan de hand op de aarde. In het dorp beneden, loopt iemand rond met een engelenhart, wij weten niet wie dat is.”

Een stem zegt vanuit het licht: “zoek het uit en breng mij deze engel.”

“Het is geen engel, het is een mens met een goed hart. Wij kunnen die niet eerder brengen dan dat zijn tijd daar is.” fluisteren de engelen zacht.

“Zoek de persoon en laat het mij dan weten,” beveelt de stem.

De engelen dalen weer op de aarde. Zij zien Sietske lopen, zij is net klaar met haar werk.

De dominee zwaait naar haar en roept weer: “bedankt hoor, tot morgen!”

Sietske heeft een kruikje olie in haar hand, zij brengt het gauw thuis. De engelen zweven haar achterna.

Zij zien voor het eerst het armetierige plaggenhutje, zij gaan samen met Sietske naar binnen.

Sietske zet het kruikje op de tafel. De engelen kijken

in het rond.
De binnenkant van het hutje is al even armoedig als de buitenkant. Sietske holt naar buiten, zij gaat Lieze helpen. Lieze wast in het dorp de kleding voor de rijke mensen. De engelen

besluiten om in de hut te blijven. Dan zien zij voor het eerst de gulle geveer. Het is een jonge man. Hij legt brood en koekjes op tafel. De gulle geveer denkt: "ik hoop dat ze zullen smullen." De engelen horen zijn gedachten. Dan komt vader binnen, hij zegt iets tegen de gulle geveer. Dan zegt de gulle geveer: "ik heet Dirk Trippel, meneer." Dan weten de engelen hoe de gulle geveer heet, zij lachen en vliegen terug naar de hemel.

God onthoudt altijd de namen van goede mensen. Zij komen immers in de hemel.

De engelen worden teruggestuurd omdat zij alle mensen met goede harten moeten zoeken. Zij gaan terug naar de kerk, de dienst is weer begonnen. De kerk stroomt vol mensen.

De engelen kijken halsreikend uit naar Dirk Trippel. Hij verschijnt niet in de kerk. Dirk is in een hond veranderd hij ligt te slapen tussen de struiken.

De familie is in het hutje. Duiveltje is er ook. Hij kijkt hoe de familie het brood oppeuzelt. Daarna holt de familie op een draf naar de kerk. De dominee is al zijn preek begonnen. Hij is even stil als de familie hijgend komt aanlopen. De engelen staan rond de familie. Zij horen dat zij lekker hebben gegeten en horen ook dat zij God danken.

Als de dienst erop zit gaat de familie naar huis. Dan ziet Sietske opeens een roze kale hond tussen de bosjes. Zij rent op hem af en knuffelt hem. Trippel begrijpt er niets van, hij was als hellehond altijd onzichtbaar. Hij rent weg van haar op zoek naar Duiveltje en begint te janken.

“Zoet maar,” zegt Duiveltje, hij weet niet dat Trippel langzaam veranderd. Dan ziet Trippel dat Duiveltje een roze neus heeft. “Er is ook iets met jou aan de hand, je hebt een roze neus!” Hij rolt om van het lachen. Duiveltje spiegelt zich in een regenplas. Hij kan het niet goed zien.

“Ik ben vast ziek geworden, maar... dat kan toch niet?” Hij pakt Trippel op en roept geheimzinnige woorden.

Opeens staat hij in de hel. Hij zoekt zijn vader tussen een krioelende menigte. “Papa?”

Zijn vader draait zich om en ziet de roze neus van Duiveltje.

Hij schreeuwt, hij is erg boos: “Duiveltje ben jij gek geworden? Wat heb jij uitgespookt?”

Duiveltje durft zijn vader niet aan te kijken.

“Jouw neus is roze, ik weet wat dat betekent!” gilt zijn vader.

Duiveltje is zwijgzaam, hij staart naar de grond. Schreeuwend legt zijn vader uit: "God heeft over jouw ziel gestreken en dat komt nooit meer goed! Wat heb jij gedaan? Waar zijn de zielen die jij moest halen?"

Hij grijpt zijn zoon vast en drukt zijn roze neus bijna plat, hij knijpt erin.

Dan zegt Duiveltje stotterend: "maar v.v. vader, ik wist niet wie ik moest halen. Ik weet het nog niet." "Je begrijpt mij niet hè jongen, jij verandert in een mens! Waar is die hond van je?"

Trippel komt langzaam dichterbij, hij ziet de bui al hangen. "Jij ook al? Terug jullie! Blijf daar maar, het is voor jullie toch al te laat," zegt hij geërgerd en maakt een afwerend gebaar.

Binnen een oogwenk staan de twee voor de kerkdeur. "Alweer hier?" zeggen zij tegelijk.

Dan staat er opeens een engel voor hun neus.

Woedend zegt hij: "jullie horen hier niet, dit is een huis van God. Maakt dat jullie weggkomen!"

Hij weet niet dat de gulle geveer voor hem staat. Hij hoort hun gedachten niet.

"We moeten iemand naar de hel brengen, dan komt het weer goed met ons," jammert Duiveltje. Zij lopen door het dorp op zoek naar een slecht mens. In het dorp is iedereen behulpzaam. Alle mensen doen wel iets waarvoor God hen dankbaar is.

Duiveltje piekert zich suf, hij wil terug naar de hel.

Het is zijn geboorteplaats en daar woont zijn familie.

Dan krijgt Trippel een idee. Hij fluistert iets in het oor van Duiveltje. Zij lachen en lopen naar de kerk.

Daar verandert Trippel in een oude vrouw. Hij loopt de kerk in op zoek naar de dominee.

HOOFDSTUK 4 DE VERKEERDE KEUZE.

De dominee is net een nieuw verhaal aan het uitzoeken. Het is een lezing voor zondag. Hij lacht, hij heeft een prachtig stuk gevonden dat hij graag wil voorlezen. Trippel loopt het kamertje in waar de dominee zit. “Eerwaarde?” “Wat kan ik voor u doen mevrouw?” vraagt de dominee en probeert haar gezicht te zien.

De dame draagt een hoge hoed met een sluier ervoor, een voile. “Mijn man is stervende, u moet meteen meekomen,” prevelt Trippel.

De dominee doet snel zijn jas aan, grist zijn bijbel mee en holt met haar de kerk uit.

Buiten staat Duiveltje hij zegt snel de geheimzinnige woorden.

Voordat de dominee het beseft staat hij in de hel.

Dan komt Duiveltjes vader toesnellen, verbouwereerd kijkt hij naar de dominee, zijn mond valt open van verbazing.

“B, b, ben ik dood?” vraagt de geschrokken dominee.

De vader van Duiveltje kijkt verschrikt naar de bijbel in de hand van de dominee.

“Nu heb ik een ziel, vader! Ik hoef nu niet meer weg hè?” juicht Duiveltje.

Trippel is ook blij, ook hij denkt dat hij mag blijven. Dan zien zij tot hun schrik een licht om de dominee komen en onder zijn voeten komen rozen de grond uit.

“Jullie hebben een verkeerde keus gemaakt!” buldert de vader van Duiveltje. Hij wijst naar het licht om de dominee.

De dominee kijkt timide, hij dacht dat hij naar de hemel zou gaan als hij dood was.
Hij doet zijn bijbel open en begint te lezen.
Er komen mensen om hem heen staan, zij luisteren.
Zij hebben spijt dat zij slecht waren. Zij hopen alsnog op een plekje in de hemel.
De hel wordt opeens een stuk lichter. Iedereen kijkt verbaasd. Bloemen groeien en bloeien om hen heen. De vader van Duiveltje staat te stampvoeten, zo boos is hij.
Hij grijpt Duiveltje bij zijn oor en schreeuwt erin: "wat ben jij voor een mormel, je zorgt maar dat het goed komt. Neem die sukkel van een hond mee. Hoe moet ik de dominee hier weg krijgen, dat kan ik niet. Vooruit jij onbetekende niksnut. Zoek maar ergens iemand die de dominee hier weg kan halen. Al weet ik dat alleen God dit kan. Moet je zien mijn hel wordt hemel, straks wil iedereen hierheen!" Hij klapt in zijn handen en een bliksemstraal laat Duiveltje en Trippel op de aarde belanden.

Duiveltje kijkt verdrietig, dan ziet hij Sietske lopen. Zij loopt de kerk in.
Hij realiseert zich opeens dat hij de kinderen aan hun lot heeft overgelaten, terwijl hij alleen aan zichzelf had gedacht. Een traan loopt over zijn wang als hij Pieter ziet zeulen met het hete water. Hij rent op hem af en ondersteunt de emmers weer. Dan ziet hij Aleida in de verte. Zij huilt, zij heeft niets verkocht. De kleintjes die bedelen, huilen van de honger.
"Wat hebben wij gedaan!" roept hij.
"Vooruit Trippel verander je snel in een oude man."
Trippel verandert zich pijsnel in een oude man.
"Ga naar Aleida en koop al haar hout en gooi munten naar de kleintjes." Trippel doet braaf wat

Duiveltje zegt. Sietske is ondertussen de kerk uitgelopen. Zij zoekt de dominee, hij is er niet. Dan ziet zij voor haar neus de hond in een mens veranderen. Zij verstopt zich achter een boom. Zij ziet dat het hout wordt gekocht en haar kleine broertje en zusjes geld krijgen. Zij rent de kerk weer in en dankt God.

Zondagochtend is het stil in het dorp er luiden geen kerkklokken. De mensen uit het dorp zitten in de kerk. Zij wachten. Zij vinden het vreemd dat de dominee er niet is. Zij denken dat hij ziek is. Dan rent Trippel de kerk in. Duiveltje heeft hem gestuurd om de kerkdienst te leiden. De engelen lachen naar Dirk Trippel want hij is de gulle gever. Opeens klinken de kerkklokken en als het weer stil is schraapt Trippel zijn keel: "Ahum, ahum, mensen," zegt hij: "zoals jullie weten, bestaat er een hemel en een hel. In de hemel regeert God en in de hel regeert satan. Jullie moeten beter op elkaar letten, er zijn mensen in het dorp die geen voedsel kunnen kopen. Daar moet wat aan gebeuren! Achter in de kerk staat een kistje, daar gooien jullie voortaan geld in voor de arme mensen. Hij stuurt de mensen naar het kistje en even later ligt er behoorlijk wat geld in.

"Jullie hoeven niet bang te zijn om naar de hel te moeten, want jullie begrijpen mij." Hij weet niet wat hij nu nog vertellen moet. Dan laten de engelen de bijbel glanzen. Hij loopt voorzichtig naar de bijbel. Hij is er bang voor, want de bijbel brand in zijn handen. Hij moet wel, alle mensen kijken naar hem. Dan ziet hij een psalmenboekje liggen, het ligt open. Het is een liedjesboek voor gelovige mensen. Hij ziet nummer 43, en zegt dat de mensen dat moeten zingen.

De mensen beginnen te zingen en Trippel hoort de woorden, hij schrikt ervan. Hij wil de kerk uitlopen maar Sietske houdt hem tegen.

Zij weet alles en lacht naar hem. "Jij bent een engel, Dirk Trippel," lacht zij: "een echte."

Trippel huilt en rent de kerk uit.

Buiten verstopt hij zich als hond onder een afdak, hij heeft verdriet omdat hij niet terug kan naar de hel. Duiveltje gaat naast hem zitten hij strijkt hem over zijn kop. "Wij moeten de dominee uit de hel zien te halen. Wat alleen mogelijk is als jij met de engelen gaat praten."

Alle kerkgangers hebben inmiddels de kerk verlaten. Alleen Sietske is er nog, zij veegt de vloer. Trippel komt langzaam als hond binnen. De engelen zien de hellehond en jagen hem de kerk uit. Buiten legt hij bibberend uit dat hij de kerk niet meer in durft.

Sietske is klaar met haar werk, zij neemt plaats op een kerkbank. Zij roept heel hard: "God, ik weet dat Dirk Trippel een engel is, maar hij is ook een leuke hond!"

De engelen kijken elkaar perplex aan. Zij hebben net die hond weggejaagd, is het dan geen hellehond? Zij begrijpen er niets van. Heeft God een hond gestuurd?

Zij zweven naar buiten, zij zien nergens een glimp van de hond. Misschien ziet hij er nu anders uit.

Zij besluiten alle honden uit het dorp naar de kerk te lokken. Daar hoeven zij geen moeite voor te doen, want honden houden van engelen. Zij brengen alle honden naar het kamertje van de dominee.

Dan roepen zij: "kom maar tevoorschijn, wij weten al dat jij ons komt controleren."

Natuurlijk reageren de honden heel lief... alleen kwamen zij in de kerk voor een hapje.

De engelen geven het op. Zij hebben aldoor de honden toegesproken maar geen enkele hond wil zich in een engel veranderen. De honden willen ook de kerk niet uit. Zij krabbelen aan een kastdeur. Zij hopen dat daar een trommel koekjes staat.

Opeens staat Sietske in het kamertje. Zij schrikt van

alle honden. Zij begrijpt niet waarom er honden in de kerk zijn. In de kerk mogen geen honden binnenlopen. Dan kijkt zij naar de kast waartegen de honden krabbelen. "Zij hebben vast honger," denkt zij. Zij maakt de kast open en haalt een koektrommel

tevoorschijn. Zij laat de honden aan de koekjes snuffelen, zij kruimelt ze in kleine stukjes.

Dan strooit zij elke keer een beetje over de vloer, eerst in het kamertje, dan in de kerk.

De honden likken het gulzig op, zij willen meer.

Sietske strooit totdat de honden weer buiten zijn.

De trommel is leeg. Zij zet de trommel op tafel met het deksel ernaast zodat de dominee kan zien dat de koekjes op zijn.

Zij huppelt door de kerk en gaat dan op een bank zitten. Zij kijkt naar de preekstoel en roept: "dank u wel God, voor Dirk Trippel, hij brengt ons geld en brood. Hij is ook een gekke hond!"

De engelen begrijpen nu dat zij de verkeerde honden naar de kerk hadden gelokt. Want Sietske had geen van de honden herkend.

Zij weten ook dat Sietske een engel gevonden heeft. Zij willen zo gauw mogelijk de engel naar de hemel brengen, om hem aan God te tonen. Zij weten nog steeds niet dat Dirk een hellehond is. Zij besluiten om Sietske op de voet te volgen. Daar heeft zij geen last van want de engelen blijven onzichtbaar.

Zij blijven verbaasd naar haar kijken als zij achter een boom staat te gluren. Zij zien dat zij naar een hond in de struiken kijkt.

Dan zien zij ineens een rode gedaante uit de bosjes omhoog rijzen. Zij zien voor het eerst een duivel. De engelen worden bang van hem, maar blijven toch in de buurt. De hellehond verandert plots in Dirk Trippel. Dirk holt naar de bakkerij. Zij volgen hem, zij zien ook de duivel. Duiveltje helpt zo snel mogelijk de kinderen. De engelen vragen zich af of hij de kinderen oprecht helpt, of dat het een sluwe list is om hen te verleiden. De hele dag houden de engelen de kinderen in de gaten. Zij kunnen niet ontdekken waarom de duivel kindertjes helpt. Zij ontdekken ook niet waarom de hellehond helpt.

Zij vliegen die avond terug naar de hemel. God zegt dat zij goed op de kinderen moeten letten, maar ook op het volk uit de hel. Hij stuurt hen weer terug naar de aarde. Zij besluiten de duivel en zijn hellehond af te luisteren.

's Avonds brengt Dirk zijn loon. Hij legt het neer op tafel en telt de muntjes. Duiveltje roept blij: "heb jij al in de hoek van het hutje gekeken? De moeder van de kinderen heeft wol en lapjes stof kunnen kopen, zij gaat kleding maken. Zij breit een trui voor Aleida. Dat is allemaal aan jou te danken lieve Trippel."

Dan komt de familie binnen, Duiveltje en Trippel verlaten het hutje.

De engelen volgen Duiveltje.

Zij horen dat Duiveltje oprechte bedoelingen heeft, zij zien opeens zijn roze neus.

Nu weten zij het zeker. Duiveltje is bezig een mens te worden. Trippel zien zij in een hond veranderen. Zij vinden Trippel een vreselijk kale hond, heel anders dan de andere gewone honden.

Zij gaan terug naar de kerk, het is daar erg donker. De dominee is er nog steeds niet.

Zij begrijpen niet waar hij blijft, het is tijd voor de kerkdienst.

Er komt niemand binnen en er is ook niemand buiten.

Het is erg koud, donker en stil in de kerk.

Zij zweven de kerk uit en gaan op weg naar het huisje van de dominee.

Het huisje blijkt verlaten. Binnen is het al even donker als in de kerk. De engelen gaan stilletjes het huisje in, zij denken dat de dominee ziek op bed ligt.

Er ligt niemand op bed. Zij begrijpen er helemaal niets meer van. Zij spreken met elkaar af dat zij aan Dirk zullen vragen of hij iets meer weet. Hij is uiteindelijk een hellehond.

Zij verwachten zelfs dat hij gemene streken heeft.

Ondertussen likt Trippel zijn pootjes schoon. Hij bijt in zijn huid omdat het kriebelt.

Zijn scherpe tandjes worden zichtbaar. Dan rekt hij zich uit, geeuwt en ploft op zijn zij.

Hij valt in slaap.

Duiveltje zit naast hem, hij verveelt zich. Het is zaterdagavond, vanavond wordt er geen brood gebakken.

Daarom rust Trippel uit en hoeven zij niet naar de kinderen.

In het plaggenhutje is het gezellig. De kinderen spelen met hun ouders een spelletje en krijgen een heerlijk koekje. Dan vertelt Sietske dat Dirk een engel is. Haar ouders lachen, zij geloven haar niet. Zij denken dat het toch mogelijk is, want Dirk houdt niets voor zichzelf.

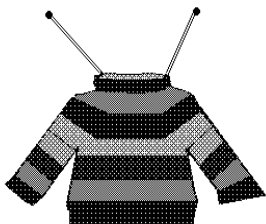
Hij heeft zelfs een kerkdienst geleidt. Zij weten zelfs niet eens waar Dirk woont. Zij voelen zich schuldig en zijn van plan hem te vragen voor een maaltijd.

Zij kunnen hem meteen vragen waar hij woont.

De kinderen moeten verzinnen hoe zij Trippel kunnen verwennen. Sietske heeft een idee.

Zij vraagt aan haar moeder of zij een trui gaat breien. Een trui voor een kale hond.

“Heeft Dirk dan een kale hond?” vraagt haar mama.

Zij zet steken op haar breinaalden. Mama kan snel breien. Zij kijkt niet eens naar haar breiwerk, haar vingers kennen de weg op haar breinaalden. Zij praat met de kinderen. Zij moeten aldoor om Sietske lachen, want

Sietske zegt dat Dirk de trui ook moet dragen. De trui is bijna klaar. Sietske moet af en toe zeggen hoe groot de trui moet worden.

HOOFDSTUK 5

DUIVELTJE KAN NIET TERUG NAAR DE HEL

Opeens staat Duiveltje voor hun neus hij is volkomen zichtbaar. Hij is nog steeds rood maar heeft overal roze vlekken. Hij is in paniek en smeekt Aleida of zij hem wil helpen.

Aleida schrikt, haar moeder ook, zij laat het breiwerkje vallen.

De hele familie is angstig nu er een duivel in hun hutje staat. "Sietske... luister, mijn hond heet Trippel. Hij heet Dirk Trippel. Wij hebben jullie aldoor geholpen. Jij moet mij helpen!" Vader smijt zijn bijbel naar het hoofd van Duiveltje. Duiveltje schrikt en grijpt naar zijn wang. Er zit een brandblaar op zijn wang. De bijbel heeft zijn gezicht verbrand en het doet vreselijk zeer. Duiveltje holt snel naar buiten, hij vindt verkoeling in de regen.

Ondertussen hebben de engelen Dirk Trippel gevonden. Terwijl hij slaapt ontvoeren zij hem naar de kerk. Als hij wakker wordt staan alle engelen om hem heen.

"Waar is de dominee?" vragen zij. Trippel denkt dat hij droomt en zegt: "tussen de rozen en zonnebloemen." Hij vertelt hen er niet bij dat de hel door hem veranderd is. Zij sluiten Trippel op in het kamertje van de dominee. Zij weten niet dat hij zichzelf gemakkelijk kan bevrijden. Zij vliegen naar de hemel, zij denken dat de dominee daar is. God zegt dat de dominee ergens beneden is

Als de engelen terugkomen is de kerk leeg, en loopt Trippel is ergens buiten.

Hij vindt Duiveltje op een bankje onder een afdak en ziet de brandplek op zijn gezicht. Trippel heeft medelijden en legt zijn pootje in Duiveltje's hand. Duiveltje vertelt dat hij niet meer onzichtbaar kan worden. Hij zegt dat het beter is weer naar de hel terug te gaan.

Hij prevelt de geheimzinnige woorden... maar er gebeurt niets.

“Wij kunnen niet meer naar huis terug, misschien komt dat door mijn roze vlekken,” jammert Duiveltje. Trippel is ook verdrietig, zij blijven samen de hele nacht onder het afdakje zitten.

De volgende dag kan Duiveltje, Aleida niet meer helpen, zij is bang voor hem. Voor Pieter is het hete water zwaarder dan voorheen.

De kleine kindertjes die op het plein bedelen krijgen niets, er komt niemand voorbij.

“Het is allemaal onze eigen schuld,” jammert Duiveltje. Hij piekert hoe hij het allemaal weer bij het oude moet krijgen. De enige oplossing dat hij bedenken kan is God aanroepen. Daar heb je lef voor nodig als je een Duivel bent. Hij probeert het toch. In luttele ogenblikken verandert het hele lichaam van Duiveltje. Hij ziet eruit als een gewoon mens. Trippel schrikt ervan, hij begint te janken. Verbaasd kijkt Duiveltje naar zijn handen, zij zijn egaal roze.

“Wat heb ik hieraan?” schreeuwt hij verschrikt. Hij denkt aan zijn vader en dat de terugkeer naar de hel een verloren zaak is.

“Trippel, Trippel, wat moet ik toch doen!” gilt hij uit. Trippel weet het niet en zegt: “ik ga naar de bakkerij, misschien kan ik nog ergens helpen.”

Hij loopt weg en verandert ondertussen in Dirk Trippel. Duiveltje verstopt zich tussen opeen gegroeide struiken, nu iedereen hem ziet is hij bang voor ieder mens.

Dan komt Dirk Trippel, Sietske tegen.

Sietske pakt Dirk bij zijn hand en lacht naar hem.

“Jij bent een echte engel,” zegt zij keer op keer.

Dirk zegt opeens: “nee Sietske, jij hebt het helemaal verkeerd. Ik ben een hellehond en dat rode mannetje dat gisteren in jullie huisje was... is Duiveltje, mijn baas. Vannacht heeft hij God aangeroepen en nu is hij in een mens veranderd.

Hij kan niet meer terugkeren naar de hel, ons thuis.”

“Maar, maar dat is toch helemaal niet erg? De hel is geen fijne plaats om in te wonen. Ik wil later naar de hemel.” grinnikt Sietske.

Dirk vertelt verder: “toen wij hier kwamen, moesten wij een slechte ziel vinden. Die zijn hier niet. Wij dachten dat wij jou moesten meenemen, maar jij bent zo lief! Toen zagen wij jullie huisje en hoorden dat jullie vaak niet te eten hadden. Wij hadden medelijden met jullie.

Wij besloten jullie te helpen. Duiveltje hielp hout verzamelen en dragen. Hij hielp Pieter met het water dragen en Douwe met de schoenen. En wij strooiden geld voor de kleintjes.

Ik werk in de bakkerij en ik geef jullie alles wat ik verdien.” Dirk Trippel kijkt heel verdrietig naar Sietske.

Op dat moment verandert Dirk weer in de hellehond, hij kan zichzelf niet meer terug veranderen in Dirk Trippel. Hij begint te janken en smeekt: “help mij Sietske, jij moet met de engelen gaan praten, zij zijn in de kerk, waf, waf, waf, waf.” “Arme Trippel,” sust Sietske. Trippel kan niet meer praten, hij kan alleen blaffen als een hond.

Zij aait hem over zijn kop. Sietske haalt de rode strik uit haar haren en strijkt het lint tussen haar vingers glad. Dan doet zij het als leibandje om de nek van Trippel. Zij wandelt naar de kerk en sleurt de tegenstribbelende hond mee naar binnen.

Zij gaat voorin de kerk zitten en roept de engelen. De engelen gaan naast haar zitten. Sietske ziet hen niet. Trippel kan hen ook niet meer zien. Hij is een gewone kale hond geworden. Sietske staat op en vertelt hardop de hele geschiedenis aan de engelen.

Daarna sluit zij de hond in het kamertje op en veegt de vloer in de kerk.

Achter in de kerk staat een kistje vol munten voor de arme mensen. Als zij klaar is met haar werk, leegt zij de doos op de tafel in het kamertje.

Zij neemt de hond en het lege kistje mee de kerk in. Daar zet zij het kistje terug.

“Kom Trippel wij gaan jouw baasje zoeken,” zegt zij en streelt zijn kop. Trippel kwispelt onzeker. De engelen volgen haar, maar Sietske vind Duiveltje niet. Zij neemt Trippel mee naar huis.

Op de tafel ligt de trui kant en klaar. Het is een prachtige gestreepte trui. Sietske neemt de trui van

tafel en doet hem Trippel aan. Hij vindt de trui behaaglijk warm aanvoelen, hij is er blij mee.

Moeder komt binnen met brood. Zij lacht als zij Trippel ziet.

“Het staat hem goed maar waar is die lieve Dirk?” Zij haalt een kom van de tafel en schenkt er melk in. Zij zet de kom voor

Trippels neus. Trippel heeft nooit te hoeven eten en drinken. Dat was niet nodig als hellehond.

Hij ruikt aan het kommetje en steekt zijn tong erin.

“Lik. Lik, lik,” gaat het als vanzelf.

Moeder klopt Trippel op zijn zijkant. Trippelt kwispelt tevreden. 's Avonds mag Trippel op het strobed bij de kinderen slapen. Er wordt eerst met hem gespeeld en gestoeid. Trippel vindt het geweldig, hij vergeet Duiveltje en valt in slaap.

Na verloop van tijd is Trippel zijn leven als hellehond vergeten. Hij dolt en heeft plezier met de kinderen en de andere honden in het dorp. Sietske maakt elke dag de kerk schoon, al komen er haast geen kerkgangers langs om te bidden. De dominee is nog steeds zoek. Er is niemand die de kerkdienst wil leiden. Als zij de kerk uitloopt ziet zij een jongen staan. Hij is erg mager en ziet er verdrietig uit.

Zij loopt op hem af en geeft een stuk brood die zij eigenlijk zelf had moeten opeten. Zij moet naar Lieze, zij heeft geen tijd om thuis te gaan eten.

“Dank je wel Sietske,” zegt de jongen schuchter.

Hij kijkt naar de kerk. Hij durft nog steeds niet binnen te gaan.

“Heb je geen werk?” vraagt Sietske: “de bakkerij heeft het enorm druk, zij vragen bakkersleerlingen.”

Zij huppelt voor Duiveltje uit langs de bakkerswinkel. “Hup, ga naar binnen en vraag werk!” Duiveltje gaat naar binnen en Sietske huppelt weg.

De bakker wil hem eerst niet in dienst nemen, hij stinkt en heeft geen propere kleding aan. Hij vraagt zijn naam. Duiveltje zegt dat hij Douwe heet, Douwe Loki. “Ga naar achteren en vraag of mijn vrouw een bad klaarmaakt. In de schuur staat een grote kast,

daar ligt schone kleding in. Haal dat vast, maar ga je eerst wassen. Daarna moet je gaan slapen want vannacht wordt vers brood gebakken.”

Duiveltje staart hem schaapachtig aan.

“In de schuur staat een bed met schone lakens.

Eet van tevoren nog wat. Neem brood uit de winkel, zoveel je lust.” De bakker glimlacht.

Die zelfde avond bakt Duiveltje zijn eerste taart.

De bakker is zeer tevreden met zijn nieuwe knecht.

Hij vertelt Duiveltje dat zijn vorige knecht zomaar ineens verdwenen is. Hij weet ook niet waar Dirk woont en waar hij hem vinden kan. Hij was erg tevreden met Dirk Trippel want die bakte in een ommezien de prachtigste en lekkerste taarten.

Duiveltje doet nu harder zijn best. Als de eerste zonnestrallen opkomen zegt de bakker dat Douwe zijn eerste gebakken taart zelf mag opeten. Maar Douwe Loki wil zijn taart niet opeten, hij wil hem weggeven.

Hij brengt de taart 's morgens naar het plaggenhutje. Er is niemand binnen behalve de engelen. Douwe ziet hen niet. Hij zegt in zichzelf: "ik hoop dat deze taart jullie smaakt. Ik hoop dat jullie niet bang meer zijn als jullie mij zien. Tot morgen, dan breng ik jullie brood." Hij zet de taart in het midden van de tafel neer en loopt naar buiten. Hij wil Aleida en de andere kinderen helpen.

Douwe loopt naar het bos. Aleida is hout aan het hakken. Hij rent op haar af en wordt op de voet gevolgd door de engelen. Aleida schrikt van Douwe. Maar na lang aandringen mag hij toch het hout hakken. Hij draagt het voor haar naar het dorpsplein. Dan zegt hij haar gedag en holt naar Pieter. "Mag ik alsjeblieft het hete water voor jou dragen?" vraagt hij netjes.

Pieter is verbaasd dat een grote jongen hem helpen wil. "Wil jij er geld voor hebben?" vraagt hij: "of misschien zachte zeep?" "Nee ik werk 's nachts in de bakkerij, ik verdien genoeg." vertelt Douwe hem. Als al het werk gedaan is loopt Douwe met Pieter mee naar het plaggenhutje. Iedereen is thuis. Op de tafel staat de prachtige taart.

Pieter zegt meteen: "die taart hebben wij van Douwe gekregen. Hij heeft mij geholpen, mag hij mee-eten?" Op de tafel staat een schaal met gekookte vis, bonen en aardappelen. Moeder doet acht lepels in de schaal. Na een gebed gaat iedereen eten. Dan jankt Trippel onder de tafel, hij ruikt de vis. "Hij krijgt straks," zegt Pieter.

Duiveltje die nu Douwe heet laat het zich smaken.

“Hoe heet jullie hond?” vraagt hij.

“Dat is Trippel het is de hond van Dirk Trippel. Waar is die jongen toch gebleven, hij was zo aardig,” zucht moeder.

Douwe ziet dat Trippel een warme trui aan heeft.

“Morgen breng ik jullie broden en misschien wat koek,” zegt Douwe.

Moeder kijkt heel blij, ze zegt: “jij bent net zo lief als Dirk, Douwe.” Zij klopt hem op zijn schouder.

Na het eten krijgt Trippel bruin brood met het visafval. Hij eet het smakelijk op. Likkebaardend staat hij te kijken of er nog meer lekkers is. Douwe aait hem.

Trippel herkent Duiveltje niet meer. Duiveltje staat even verdrietig te kijken.

Aleida vraagt: “had jij soms ook een hond?” “Ja,” zegt Douwe en veegt een traan weg.

“Dan is hij vast dood,” stelt de andere Douwe vast.

“Dan is hij naar de hemel,” concludeert Sietske.

Moeder snijdt de taart aan en ieder krijgt een stuk.

Douwe Loki 's ogen twinkelen, hij heeft het naar zijn zin.

De engelen staan rondom Duiveltje. Zij willen een manier bedenken om hem te laten vertellen waar de dominee is. Zij fluisteren in het oor van Sietske dat zij iets over de dominee moet vragen. Sietske pakt Douwe's hand en vraagt: “weet u misschien waar de dominee is?” Douwe durft het haar niet te vertellen en de engelen horen hem niet.

Zij gaan naar de hemel om God raad te vragen. Zij krijgen de opdracht Trippel te halen.

HOOFDSTUK 6 WAAR IS DE DOMINEE TRIPPEL?

Midden in de nacht als het hele gezin slaapt, komen de engelen het hutje binnen. Voorzichtig tillen zij Trippel op. Zij zweven met hem omhoog, hoger en hoger. Dan staat Trippel opeens tussen de engelen in de hemel. "Trippel, waar is de dominee?" vraagt een stem. Trippel begint te

blaffen... heel langzaam veranderd Trippel in Dirk Trippel. Hij moet de stem antwoord geven al wil hij het eigenlijk niet.

"De dominee is in de hel, hij kan daar niet weg, alleen engelen kunnen hem daar weghalen... of God." Trippel kan niet jokken in de hemel, alle antwoorden floepen uit zijn mond.

Dan moeten de engelen hem naar het dorp terugbrengen en daarna naar de hel om de dominee te halen. De engelen sputteren tegen, zij zijn bang voor de hel en de vader van Duiveltje. Maar God ziet geen andere mogelijkheid en stuurt zijn engelen weg.

Trippel wordt netjes op het strobed gelegd, hij is op aarde gewoon weer hond. Nu gaan de engelen naar de bakkerij. Duiveltje is bezig deeg te kneden. Hij vormt er brood van dat straks de oven in moet. Zijn baas kijkt tevreden. Duiveltje doet enorm goed zijn best. Uren verstrijken, de engelen wachten geduldig in een hoek.

Eindelijk breekt de nieuwe dag aan.

Duiveltje mag brood en koekjes uitzoeken. Hij krijgt ook zijn loon.

Vrolijk rent Duiveltje naar de schuur. Hij wast zich bij een teil water en kleedt zich vliegenvlug om.

Daarna holt hij naar het plaggenhutje om zijn brood, koek en geld aan de familie af te geven.

De engelen vinden het vervelend dat zij zolang moeten wachten. Zij willen dit keer Duiveltje ontvoeren. Dat kan alleen wanneer hij slaapt.

Maar Duiveltje heeft het druk. Hij hakt eerst hout voor Aleida. Dan haalt hij overal schoenen voor Douwe en daarna helpt hij Pieter het hete water te sjouwen. De engelen worden ongedurig, wanneer gaat Duiveltje nu eens rusten?

Het is al laat in de middag als Duiveltje eindelijk naar de schuur gaat.

Hij ploft op zijn bed en valt in slaap. Duiveltje begint te dromen. Hij droomt dat hij wordt meegenomen naar de kerk. Hij weet niet dat het echt gebeurt.

Hij zweeft tussen de engelen die hem van alles vragen. Dan gaat hij met hen mee naar de hemel en wordt aan God voorgesteld.

God is blij dat een duivel in een engel is veranderd.

Hij geeft toestemming om Duiveltje als lokaas te gebruiken.

Dan gaan zij met zijn allen naar beneden, zij dalen en dalen tot het diepst der aarde.

Wat kijken zij vreemd op als het daar daglicht is en talloze planten en bloemen bloeien.

Het wordt nog erger als de drie daar aankomen.

Duiveltje moet de dominee zoeken.

Hij komt zijn vader tegen, die herkent hem niet. Zijn vader ziet alleen een bakkersknecht. "Hallo vader!"

roept Duiveltje blij. Hij denkt dat hij nu nooit meer weg hoeft uit de hel en fijn bij zijn vader mag blijven. Zoals gewoonlijk reageert zijn vader heel onaardig en schreeuwt: "wie deksels ben jij...ik heb jou hier nog nooit eerder gezien." Dan kijkt hij goed naar het gezicht van Duiveltje. Hoofdschuddend begint hij te jammeren: "wist jij al dat jij totaal in een mens bent veranderd? Heb jij nagedacht over het feit dat jij hier voor het laatst bent? Jij bent mijn zoon niet meer, jij bent een mens. Een aardig mens, te lief voor de hel." Duiveltje vertelt zijn vader zijn avontuur en dat hij weet dat hij nog steeds slaapt. Hij vertelt dat hij zo wakker wordt en dan heerlijke taarten mag bakken net als Trippel. Lachend vertelt hij over Trippel 's trui. Zijn vader staat verbouwereerd te kijken. Zijn zoon denkt dat hij droomt. "Wat kom jij hier doen?" vraagt hij en wijst naar de bloeiende bloemen om zijn voeten.

"Waar is de dominee, hij moet met ons mee." "Met ons?" vraagt zijn vader.

"Met de engelen," zegt Duiveltje droogjes.

Hij verteld trots dat hij net nog in de hemel was.

Nu wordt zijn vader nog kwader. Hij laat iedereen zoeken naar de engelen.

Zij zijn snel gevonden want zij stralen warmte en licht uit. Hij laat hen opsluiten en klapt daarna in zijn handen.

Met een bliksemflits beland Duiveltje voor de kerk.

Hij ligt op de trap en droomt dat hij in bed ligt... zonder dekens. Brr wat heeft hij het koud.

Hij grijpt naar zijn dekens, maar er liggen geen dekens op de trap. Hij doet zijn ogen langzaam open. Hij schrikt geweldig als hij ontdekt dat hij voor de kerk ligt.

Hij heeft het helemaal niet gedroomd, het is allemaal echt gebeurd. Langzaam slentert hij de kerk binnen. Hij gaat zitten op een kerkbank en begint hardop met God te praten. Dat helpt want meteen komen er engelen naast hem zitten. Duiveltje vertelt over de hel en dat er engelen samen met de dominee zijn opgesloten. Hij wil hen redden.

De engelen strelen het hoofd van Duiveltje, die valt meteen in slaap. Dan zweven zij omhoog, omhoog naar de hemel. God besluit nu zelf te gaan helpen, hij verandert zich in Trippel de hellehond en Duiveltje in een echte duivel rood met hoorntjes. Zij dalen af in de hel en staan voor de vader van Duiveltje. Duiveltje kijkt slaperig naar zijn vader, maar de hellehond rent schreeuwend op Duiveltjes vader af. Hij bijt waar hij bijten kan en roept: "ik hou niet eerder op dan dat je mij zegt waar de dominee is. Duiveltjes vader weet niet hoe hij het heeft. Hij probeert de hellehond van zich af te slaan. Dat lukt niet want de hond is immens krachtig. Uiteindelijk wijst hij naar een diep ravijn. "Daar, daar beneden." Er klinkt een harde donderslag, de hel wordt fel verlicht, de kracht van God reikt in alle hoeken. Met donderend geweld sluiten de ravijnen zich en komt de grond omhoog. Alle gevangenen worden door God bevrijd. Zij worden meegenomen en gelouterd. (Zij weten dan niet meer dat zij ooit slecht waren). De echte duivels blijven in de hel. Even later is het weer stil in de hel. De vader van duiveltje kijkt om zich heen. De bloemen en het licht zijn verdwenen. Er is een enorme ravage aangericht.

Hij weet nu dat de hellehond geen hellehond was. Hij weet dat God het was, want Hij heeft alle zielen meegenomen, ook die van Duiveltje. En niemand is krachtiger dan God.

Duiveltje, die nu voorgoed Douwe heet ligt op een kerkbank. Naast hem zitten engelen, zij lachen naar hem. Zij vinden hem een held. Maar Douwe hoort en ziet hen niet, hij slaapt.

In het kamertje achter in de kerk brand licht. De dominee bladert in de bijbel er staat nergens een verhaal over een duivelszoon die mens werd. Hij lacht en loopt de kerk in.

Hij schudt aan de benen van Douwe: “wordt wakker jongen als het goed is moet jij nu zo’n beetje op je werk zijn.” Douwe schrikt wakker.

Hij holt de kerk uit naar de bakkerij. Hij denkt dat hij alles gedroomd heeft. Hijgend rent hij de bakkerij binnen. “Ik moet mij nog omkleden ik heb mij verslapen!” De bakker lacht en roept: “schiet op jongen!” Douwe gaat snel naar de schuur, hij wast zich en doet zijn bakkerskleding aan. Hij vindt dat hij vreemd gedroomd heeft en geslaapwandeld.

Hij holt daarna naar de bakkerij en verteld onder het kneden van het deeg zijn droom aan de bakker.

“Het is wel toevallig dat de dominee terug is,” lacht hij. Douwe doet weer goed zijn best. ‘s Morgens krijgt weer heerlijk brood en taart mee.

HOOFDSTUK 7 DE DOMINEE VERTELT ZIJN DROOM.

Het is zondagochtend, de kerk zit stampvol mensen.
De kerkklokken zijn opgehouden te beieren.
Het is muisstil...

De dominee schraapt zijn keel hij begint een vreemd verhaal te vertellen.

“Ik wil jullie mijn droom vertellen. Het begon zo: ‘ik zat hier in de kerk in mijn kamertje een preek uit te zoeken voor de zondagsdienst. Opeens stond een deftige dame achter mij.

Zij jekte dat haar man stervende was. Ik holde natuurlijk gelijk achter haar aan. Buiten stond een rood klein duiveltje en de dame veranderde in een lelijke kale hond.

In een ommezien werd ik naar de hel gebracht. Ik was verbaasd omdat ik dacht dat ik dood was. Ik stond tegenover satan de vader van het rode mannetje met zijn roze neus. Hij werd boos omdat rondom mij licht verscheen en bloemen uit de grond kwamen. Ik was apetrots, ik voelde mij door God beschermd. Helaas werd ik in een kooi gestopt en in een afgrond geworpen. Maar nou begint het mooie, ik werd gered door diezelfde gekke hond. Hij is zo lelijk kaal en roze, hij had zelfs een trui aan. Een streepjes trui...wat een engerd was die hond.”

In de kerk beginnen kinderen hard te lachen. Sietske roept: “die kale hond is van ons en hij draagt nog steeds de streepjestrui. Alle mensen kletsen door elkaar, dan is het even stil want er roept iemand: “waar was u dan? U bent een lange tijd weggeweest, u was ook niet thuis.”

“Misschien was u wel in de hel en was het helemaal geen droom.”

De dominee lacht en begint te preken. Na de dienst laat hij Sietske bij zich komen.

“Ik ben een beetje verward Sietske. Hoe komt het dat ik jou hond ken?”

Sietske vertelt over Dirk Trippel en dat Dirk dezelfde persoonlijkheid is als Trippel het hondje.

Zij weet het omdat zij hem heeft zien veranderen.

De dominee kijkt verbaasd, hij zegt ontsteld: “ben ik dan echt weggeweest? Was ik echt in de hel? Ik wil dat hondje zien.” Sietske huppelt met hem de kerk uit.

Onderweg komen zij Trippel al tegen.

Kwispelend rent hij op haar af. Dolgelukkig springt hij tegen haar op. De dominee kijkt stomverbaasd naar Trippel.

Hij vraagt angstig: “is dat een duivel?” Sietske draait zich om en zegt: “nee hoor, mijn Trippel is eigenlijk een engel. Hij gaf ons brood en gaf ons geld.

Hij is de hond van het rode duiveltje, hij heeft de kerkdienst geleid en ...

” Ach onzin, zegt de dominee: “hoe kan een duivel nou in een engel veranderen. Hij heeft jullie willen verleiden met dat brood, om jullie zieltjes te winnen.”

“Maar, maar,” stottert Sietske.

“Het was een droom en daarmee uit! En die hond heb ik natuurlijk wel eens ergens gezien... met die trui aan, denk ik.”

Met grote passen loopt de dominee naar het dorpsplein hij gaat nieuwe schoenen kopen en komt daarna de dokter tegen. De dominee vertelt lachend zijn verhaal. Maar de dokter kan er niet om lachen.

“U was echt weg, dagenlang.” Hij vertelt welke datum het is.

“Ik heb toch niet zolang liggen slapen? Hebben jullie mij echt overal gezocht?”

“Echt waar,” zegt de dokter: “wij konden u niet vinden.” Het is teveel voor de dominee.

Hij zegt de dokter goedendag en slentert naar de kerk.

Hij begrijpt er helemaal niets van. Een hond, een duivel? De hel? Gered door die hond? Niet thuis of in de kerk geweest? Hij heeft er geen antwoord op hij stapt de kerk binnen. Sietske is hard aan het werk.

“Sietske, heeft die hond zien veranderen,” denkt hij. Hij loopt op haar af. “Hoe kwam die hond aan dat brood?”

“Hij heeft in de bakkerij gewerkt, nu werkt Douwe daar, hij was duivel.” Sietske veegt weer verder.

“Een hond die in de bakkerij werkt?”

“Ja en nu werkt Douwe daar. Ik weet zeker dat hij die duivel met die roze neus was, mijn vader heeft een bijbel naar zijn hoofd gesmeten. Hij heeft nog steeds die brandblaar.”

De dominee begrijpt er nog steeds niets van, hij zegt alleen: “van mij had hij wel tien bijbels naar zijn hoofd gekregen. Een duivel hoort hier niet thuis.”

Hij vraagt aan Sietske of de duivel er nu ook werkt. Sietske legt uit dat Douwe er alleen 's nachts werkt. De dominee rent de kerk weer uit. Hij wil meteen naar de bakkerij

Onderweg ziet hij Pieter en een andere jongen die zijn hete water draagt. “Wacht eens,” denkt hij en loopt op hen af.

“Zeg Pieter ik hoor net van Sietske dat de duivel jullie helpt. Dat kan niet hoor jongen dat moet afgelopen zijn.”

Pieter kijkt hem verbouwereerd aan. “Een duivel? Douwe is mijn vriend!”

Met grote stappen loopt hij naar de bakkerij. Hij zwaait de deur open en roept: “hier werkt de duivel.”

De bakker denkt: “de dominee is gek geworden. Hij denkt dat ik een duivel ben.”

Hij lacht: “ik kan duivelslekkere taarten bakken, ik heb ze in soorten en maten.”

“Dat bedoel ik niet, u moet die jongen niet voor u laten werken, hij is een zoon van satan!”

De bakker pakt een gebakje in en geeft het de dominee. “Voor niets,” zegt hij: “mijn hulpje is een zeer nette jongeman. Ik ontsla hem niet. Zeker niet voor prietpraat en verzonnen verhaaltjes. Hij heeft van mij moeten leren hoe je taarten maakt. Hij heeft hier nooit getoverd.”

De dominee loopt kwaad zonder het gebakje de winkel uit. Hij loopt naar het plaggenhutje van Sietske 's ouders. Voor het eerst ziet hij het armoedige hutje van binnen. Er is geen ruimte om te staan dan alleen op de strobedden.

Op de tafel in het midden van het hutje liggen broden, koeken en een enorme taart.

Hij pakt het van de tafel en smijt het voor het hutje op de natte aarde. Tientallen vogels doen zich tegoed aan deze koningsmaaltijd. Dan loopt hij terug naar de kerk.

Trippel ziet ook al het lekkers op de grond. Hij schrokt grote stukken taart naar binnen.

Dan komt vader aanlopen. Hij ziet Trippel schrokken. “Hoe heeft die hond dat uit het huis gehaald?” denkt hij. Hij geeft Trippel een oplawaai en loopt de hut binnen. De tafel is leeg. “Die schrokop heeft alles opgevreten. Hij mag hier nooit meer binnen,” denkt hij boos. Trippel staat buiten heel zielig te kijken.

Als de avonddienst erop zit gaat de dominee naar het plaggenhutje. De kinderen liggen in bed. “Luister goed,” zegt de dominee: jullie mogen in geen geval iets aannemen van die Douwe. Jullie moeten ook die hond wegdoen. Als alles waar is wat ik zoal gehoord heb, zijn die twee niet te vertrouwen.”

Hij fluistert zacht: “het zijn duivels afkomstig uit het diepst der aarde. Zij proberen jullie gewoon te verleiden met geld en voedsel. Als jullie maar lang genoeg toehappen zijn jullie verloren zielen en gaan jullie vanzelf naar de hel. Toe wees wijs, kies voor de hemel!”

Vader staat hem met open mond aan te staren. “Het is goed... wij zullen niets meer aannemen en de hond loopt al buiten. Hij heeft alles van de tafel gepikt en alles buiten opgevreten, dat rot beest.” De dominee loopt tevreden naar buiten, hij heeft niet gezegd dat hij het eten had weggegooid. De volgende dag mag Sietske de kerk niet meer in. Heel verbaasd en ook verdrietig gaat zij naar huis. De dominee heeft haar ook niet gezegd waarom zij niet meer mag komen.

HOOFDSTUK 8

DUIVELTJE EN TRIPPEL WORDEN VERJAAGD.

Als de kerk weer vol mensen zit zegt hij: “jullie mogen geen brood meer halen bij de bakker, hij heeft een duivelsknecht in dienst. Ik wil hem niet meer zien in deze kerk. De familie die in het plaggenhutje woont moet ook de kerk verlaten.” Iedereen kijkt naar de beide families. Als de beide families weg zijn gaat hij verder met een mooi verhaal uit de bijbel. De engelen kijken hem verbijsterd aan. Hij heeft zojuist twee aardige families weggejaagd.

De bakker loopt de schuur in en gaat op het bed bij Douwe zitten. “Ik wil je wat vragen, wil je alsjeblieft heel eerlijk tegen mij zijn?” Douwe gaat rechtop zitten, hij kijkt naar het ernstige gezicht van de bakker. “Ja natuurlijk,” zegt hij.

“De dominee zegt dat jij een duivel bent. Wat is je echte naam en waarom kom jij nou juist bij mij werken?” Douwe kijkt naar de vloer: “ik heet Duiveltje, ik ben een duivelszoon maar...”

De bakker luistert niet meer naar Duiveltje, hij smijt zijn kleding naar hem en zegt: “jij bent ontslagen en per vandaag woon jij hier niet meer.” Duiveltje wast zich en kleed zich aan. Hij strijkt het bed glad en verlaat de schuur.

Buiten regent het. Hij zoekt het afdakje op waar Trippel ooit onder geslapen had en schuilt voor de regen, het is donker en koud.

Hij denkt aan Trippel die nu vast op het strobed te slapen ligt. Opeens hoort hij gejam naast zich. Trippel legt zijn natte neus op de schoot van

Duiveltje. “Ben jij soms ook het huis uitgegoid? Wat zou ik willen geven, om jou weer te laten praten. Arme Trippel jij blijft voor goed een hond.” Hij aait de hond over zijn kop en kriebelt achter zijn oor. Trippeltjes trui is kleddernat. Duiveltje trekt de trui over Trippel 's kop en doet zijn vest bij hem aan. “Lekker warm hè Trippel?” Hij klopt op Trippel 's flank. De hond valt snel in slaap. Duiveltje is klaarwakker, hij is gewend om 's nachts te werken.

De volgende dag gaat het leven in het dorp gewoon weer verder. De dominee loopt langs de bakkerij en informeert of de duivel weg is. Daarna loopt hij naar het plaggenhutje daar is niemand thuis. Hij wilde hen zeggen dat zij weer welkom in de kerk zijn. Toevallig loopt hij langs het afdakje. Hij ziet de hellehond en Duiveltje slapen. Stilletjes sluipt hij langs hen om hen vooral niet te wekken. Trippel spitst zijn oren hij kijkt lodderig naar de dominee die het meteen op een rennen zet.

Als Duiveltje wakker wordt is het al bijna middag. Zijn maag knort en Trippels maag knort ook. “Kom Trippel wij gaan werk zoeken.” Zij lopen naar het dorpsplein waar de kleine kinderen bedelen. De kinderen staan op en hollen weg. In de verte ziet hij Pieter lopen. “Pieter, laat mij dat water dragen,” schreeuwt hij. Pieter geeft geen antwoord, hij zet het water op de grond en holt weg. Duiveltje trekt zijn schouders op en loopt de slagerij binnen. “Kunt u hulp gebruiken?” vraagt hij. De slager keurt hem geen blik waardig en gaat gewoon door met zijn werk. Duiveltje loopt langs de paardensmid. Aan de muur hangen talloze hoefijzers. “Heeft u misschien een karweitje voor mij?”

“Nee jongen als ik jou werk geef, kom ik in de hel.” Duiveltje geeft niet op, hij gaat nog bij andere adressen werk vragen. Nergens krijgt hij werk. De mensen in het dorp zijn bang voor hem, al zeggen zij het niet.

Sietske komt aangehuppeld: “ik mag van vader niet meer met je praten. Hij gelooft niet dat jij een engel bent. Hij wordt boos op mij. Hij zegt dat jij een leugenaar bent en dat jij geen Douwe heet. Ik mag de kerk niet meer vegeen en daarom was het gisteren erg donker in huis.”

“Heb jij gegeten?” vraagt duiveltje.

“Nee, hoezo? Gisteren hadden wij ook niks. Ik ga nu naar de boerderij van boer Ipke, ik ga een beetje melk vragen.” Sietske houdt een kommetje omhoog: “loop mee, misschien krijg jij ook wat.” Duiveltje vindt het een goed idee.

Het is een lange wandeling naar de boerderij. Inmiddels waait het harder, het is erg fris en soms valt er een bui. In de verte staan koeien te grazen. “Het zou gemakkelijk zijn als wij ook gras konden

eten zoals een koe,” lacht Sietske.

Ze laat Duiveltje los en rent vast vooruit. Trippel vind dat reuze lollig en rent vrolijk blaffend met haar mee. Duiveltje rent niet hij sjokt gewoon verder.

Eindelijk zijn zij bij de hoeve. De kippen lopen overal gevolgd door geiten en bokken. Trippel denkt dat het honden zijn, hij rent er achteraan en blaft volop. Buiten ligt een kettinghond, hij blaft boos als hij Trippel voorbij ziet rennen. Sietske klopt op de deur. "Hallo Sietske, hebben jullie weer geen eten?" Zij kijkt Duiveltje onderzoekend aan: "ben jij een broer? Zoek jij soms werk?" Duiveltje geeft haar een hand en zegt: "ja mevrouw ik zoek werk er moet gegeten worden, er is geen geld." "Ga dan straks maar naar de stal, de koeienstal moet uitgemest worden. Hoe heet jij ook alweer?" "Douwe mevrouw." "Zo nu eerst wat eten en daarna krijg je werkkleding Douwe!" De boerin maakt dikke boterhammen klaar en geeft hen een kom melk. "Dat gaat erin als zoete koek, hè?" Zij kijkt toe hoe smakelijk gegeten wordt. Zij pakt werkkleding voor Douwe en hangt het over een stoel. "Ik dacht dat Pieter de oudste was," twijfelt zij. Sietske zegt niets. Zij doet net alsof Douwe haar broer is.

Buiten staat Trippel te lurken uit een regenplas als de twee naar buiten komen. Zij gooien korsten brood voor hem neer. De kippen willen ook wel een stukje en pikken het meeste weg. Door zijn boze geblaf vergeet Trippel te eten. Als hij denkt de kippen verjaagd te hebben en wil eten, is het brood op.

Douwe gaat aan het werk terwijl Sietske naar hem kijkt. "Jij bent geen duivel Douwe, jij bent een vriend."

Zij zwaait en loopt vrolijk weg met een mandje eieren en een kom melk. Douwe kijkt haar na. “Wat is dat toch een geweldig kind denkt hij.”

Hij doet zijn uiterste best op de boerderij en krijgt ook andere taken. 's Avonds wordt hij getrakteerd op een heerlijke stamppot met spekjes. Hij krijgt een pannetje stamppot mee voor zijn broers en zussen. “Kom morgenochtend om vijf uur, de koeien worden dan gemolken. Dag!” roept de boerin hem na.

Hij loopt naar het dorp terug met een pannetje vol smakelijk eten.

Hij zet het pannetje voor de deur van het plaggenhutje. Dan loopt hij naar het afdakje. Duiveltje voelt zich alleen en verlaten. Hij denkt aan de dominee en aan de bakker en aan Sietske 's familie. Van het vest dat hij onder het afdak had laten liggen en de trui van Trippel maakt hij een deken. Hij valt samen met Trippel in slaap.

Om zeven uur 's morgens luiden de kerkklokken. De dominee heeft de kerkgangers nog veel te vertellen, hij heeft Duiveltje nog in het dorp gezien. Hij zegt tegen iedereen dat de duivel niet meer in het dorp mag komen en dat zij hem samen met zijn hond moeten verjagen.

Sietske vind het heel naar voor Douwe. Nadat zij de kerk geveegd heeft rent zij met het lege pannetje naar de boerderij.

Zij vertelt Douwe dat hij niet in het dorp mag komen. Douwe wordt erg verdrietig.

HOOFDSTUK 9 DE DOMINEE HEEFT SPIJT.

Hoe moeten jullie nou aan eten komen? Jullie hebben haast niets,” jammert Douwe.
“Ik kom zoveel mogelijk naar je toe,” zegt Sietske: “vraag of je in de schuur mag slapen!” Douwe strijkt haar door haar haren en zegt: “als er iemand een engeltje is, ben jij het wel.”

Na een week hard werken krijgt Douwe zijn weekloon. Hij verstopt het onder zijn strobed want hij wil het aan Sietske geven.

Dan slaat het noodlot weer toe. Het is zondag, de boerenfamilie gaat alleen zondags naar de kerk. Als zij goed en wel in de kerk zitten vertelt de dominee over de duivel en zijn kale hond. Hij zegt dat hij blij is te mogen horen dat de duivel uit het dorp is vertrokken.

Hij waarschuwt iedereen nog maar eens voor die enge hellehond met die rare streepjes trui en die gruwelijke duivel.

Na de dienst raken de boerenfamilie en de ouders van Sietske in gesprek. Sietske 's mama stelt de kinderen voor.

“Dit is nou Douwe,” zeggen zij: “hij haalt altijd overal schoenen op.”

“Is dat Douwe maar Douwe is toch ouder?” Sietske maakt dat ze weg komt.

“Hebben jullie dan twee zonen die dezelfde naam dragen?”

“Nee hoor,” lacht Sietske 's moeder.

“Wie is dan die jongen die bij ons werkt? Waar is hij? Is hij nog in de kerk?”

De vader van Sietske weet genoeg hij schreeuwt uit: "jullie hebben die duivel in huis genomen. Het is die duivel met die kale hond!" De dominee komt op het geschreeuw aflopen. Hij doet er een schepje bovenop: "weg met de duivel, sla hem van jullie hoeve af." Hij loopt weer de kerk in en begint te bidden. De engelen staan hoofdschuddend naast hem. Zij vinden de dominee erg hard. Zij hebben medelijden met Duiveltje. Zij vinden het tijd worden om de dominee een les te leren.

Het is aardedonker in het huis van de dominee.

Hij ligt heerlijk te slapen onder zijn warme dekens. Opeens is de kamer verlicht, er staat een engel vlak bij zijn bed. De dominee zweeft met de engel hoger en hoger. Dan staat de dominee

ergens waar de grond op watten lijkt. Hij kijkt in een fel licht. Uit het licht komt een stem. Het is de stem van God, maar de dominee weet dat niet.

De stem vertelt hem precies wat er in het verleden is gebeurd. De stem zegt luid en duidelijk: "ik... heb die jongen vergeven. Ik... heb de hellehond alles doen vergeten. Er is geen weg terug voor de jonge Douwe hij zal voor altijd een mens blijven. Hij kan niet terug naar de hel."

Dan vertelt de engel over het geld in het kistje voor de arme mensen en dat de dominee daar nieuwe schoenen voor heeft gekocht.

De engel vertelt over het eten op de tafel in het plaggenhutje dat hij in een dolle bui naar buiten had gesmeten.

De dominee wil gaan jokken. Maar in de hemel zijn alle gedachten hoorbaar. God zegt dat de dominee Douwe moet vergeven en dat hij dat ook duidelijk moet maken aan alle kerkgangers. En dat hij voor Sietske 's familie moet gaan zorgen. Het kistje in de kerk moet echt voor arme mensen zijn zodat iedereen te eten heeft. De dominee belooft dat hij zijn best zal doen.

Dan wordt hij wakker. "Wat een rare droom," denkt hij. Hij kijkt hoe laat het is en kleed zich snel aan. Hij rent in het donker naar de bakkerij. Het ruikt daar naar vers gebakken brood. De bakker is stomverbaasd als de dominee opeens zijn bakkerij inloopt. "Ik ben een ezel, ik heb niet ingezien dat je elkaar moet vergeven. Ik had geen nare dingen over Douwe moeten vertellen. Hij heeft niets anders gedaan dan arme kindertjes helpen. Ik moet iedereen spreken," zegt de dominee.

De bakker wijst naar de klok. "Het is nog te vroeg iedereen slaapt nog."

"Het is misschien nog niet te laat, misschien is hij nog op de boerderij van Ipke," jammert de dominee.

Hij loopt in snel tempo naar de boerderij en klopt op een raam. De kettinghond blaft, boer Ipke doet slaperig open. "Is Douwe hier nog?"

"Nee, die hebben wij van ons land verjaagd, hopelijk komt hij nooit meer terug."

De dominee vertelt vluchtig dat hij gejokt heeft over Douwe. De boer krabbelt achter zijn oor en roept verbaasd: "nou u heeft zeker God gezien, de jongen is weg. Ik weet niet waar hij naartoe is gegaan."

Hij gooit de deur dicht en laat de dominee in het donker staan.

De dominee slentert naar de kerk, hij heeft geen behoefte aan slaap. Hij gaat in het kamertje bedenken hoe hij de familie van Sietske kan helpen. Hij weet niets te bedenken. Even later zit hij in zijn stoel te snurken. Hij wordt pas wakker als Sietske aan zijn jasje frunnikt.

“De kerk zit vol met mensen, u moet de dienst gaan leiden.” Slaperig loopt de dominee mee. “Mensen,” zegt hij: “ik heb een enorme fout gemaakt. Ik heb Douwe Loki verjaagd en jullie tegen hem opgestookt. Ik had dat niet mogen doen, ik heb erg veel spijt. Hoe moet ik het nu goedmaken? Douwe is weg. Ik weet niet waar ik moet zoeken. Ik heb nog meer op mijn geweten. Ik was een keer in het plaggenhutje en heb al het voedsel naar buiten gegooid, ik was toen zo boos! Die arme hond heeft de schuld gekregen. Ik heb ook het geld uit het kistje gebruikt om nieuwe schoenen te kopen. Ik zal er voor zorgen dat het geld terug komt. Het spijt me, het spijt me allemaal.”

Hij stamelt nog iets onhoorbaar 's en loopt dan de kerk uit.

Alle mensen kijken elkaar verbaasd aan. De vader van Sietske staat op en loopt naar de preekstoel. “Mensen,” zegt hij: “we moeten Douwe en zijn hond zoeken. Wij zijn heel slecht voor hen geweest. Hij moet ook weten dat het ons spijt.” De bakker roept: “hij mag weer voor mij werken!” En boer Ipke roept: “voor mij ook!” Alle andere mensen praten door elkaar.

Zij willen allemaal dat Douwe en Trippel terugkomen. Zij willen ook allemaal naar hen zoeken.

Vanaf het dorpsplein gaan grote groepen mensen verschillende kanten op. Zij zoeken dagenlang naar Douwe en Trippel. Zij zoeken ook in naburige dorpen en landerijen.

Zij kunnen hem niet vinden.

Na verloop van tijd zijn Douwe en Trippel vergeten.

Zo gaan er vele jaren voorbij, maar dan... in het jaar 1924 op de verjaardag van Sietske loopt een jongeman de bakkerij binnen. Hij vraagt of de bakker hulp nodig heeft. De bakker bekijkt de jongeman van top tot teen. "Je ziet er netjes en proper uit, kan jij wel brood bakken?" Douwe lacht en zegt: "natuurlijk, ik heb het van u geleerd." De bakker herinnert zich Douwe niet. Dan komt Trippel voorzichtig kwispelend aanlopen. Dan herinnert hij zich onmiddellijk die gekke kale hond.

Hij lacht heel hard en klopt Douwe op zijn schouder.

"Wij hebben zo'n spijt gehad dat wij je hadden weggestuurd, we hebben nog naar je gezocht. Wij allemaal, iedereen uit het dorp, jong en oud." De bakker neemt Douwe mee naar zijn vrouw.

"Kijk eens wie hier is? Hij vereert ons als eerste met zijn bezoek," grinnikt hij. Douwe krijgt thee en gebak, de bakker is dol gelukkig. "Er moet nog een verjaardagstaart bezorgd worden, misschien wil jij dat doen. Als werknemer natuurlijk," lacht de bakker.

Douwe loopt mee de winkel in en krijgt een enorme taart mee. Hij krijgt ook een adres waar hij de taart moet afgeven.

Dan gaat hij op pad. Het adres is een huis dat tegen de kerk staat aangebouwd. Hij herinnert zich dat huis niet. Hij klopt op de deur. Een beeldschoon meisje doet de deur open. Zij begint te lachen en roept haar broer. Douwe denkt dat zij om de taart lacht, want die is extreem groot. Er komt een magere jongen te voorschijn. Douwe herkend hem meteen, het is Pieter, de jongen van het hete water. Hij neemt de taart over van Douwe en grinnikt. Douwe kijkt naar het mooie meisje.

“Ben jij soms Sietske?” stamelt Douwe.

“Ja, ik ben Sietske, ik ben vandaag achttien jaar geworden.

En jij bent het duiveltje, waar is jouw hond?

Zij begint net als vroeger te schaterlachen en pakt zijn hand. Zij trekt hem naar binnen.

Om de tafel zitten allemaal bekende mensen, waaronder de dominee. Verheugd staat hij op en roept: “ik wist het wel, ik wist wel dat jij terug zou komen.” Dan vertelt hij Douwe hoeveel spijt hij heeft en wat hij gedroomd had. Dat hij droomde dat God hem had bevolen voor de familie van Sietske te zorgen en voor andere arme mensen. Hij vertelt van de schoenen en van het eten dat hij naar buiten gegooid had. Maar vooral dat hij het begripen kan dat Douwe waarschijnlijk nog steeds boos op hem is. Douwe reageert meteen: “nee, ik had jullie jaren terug al vergeven, ik was’ uiteindelijk een duiveltje.”

Einde.